

Mei ja soittorasia

Kauan, kauan sitten suuressa kaupungissa eli pieni herttainen tyttö nimeltään Mei. Mei oli orpo ja hyvin köyhä. Hän asui vanhan kerrostalon ullakolla. Mein elämä oli vaikeaa ja yksitoikkoista. Eräänä päivänä kaikki kuitenkin muuttui.

Oli myrskyinen sää. Koko kaupunki oli peittynyt synkän pilven varjoon. Mei istui ikkunalla ja katseli ulos. Ulkona oli hämärää, ja kerrostalojen kattojen siluetit piirtyivät taivasta vasten. Mei nojasi päänsä ikkunaan. Sade piiskasi ikkunalasia, ja Mei hytisi kylmästä. Hänen vaatimaton kotinsa kerrostalon ullakolla tarjosi suojaa, mutta lämmin siellä ei ollut.

Mei piteli kädessään soittorasiaa. Se oli hänen ainoa omaisuutensa. Hän avasi soittorasian ja otti sieltä hieman aikaa nähneen valokuvan. Valokuvassa oli kaunis, iloisen näköinen nainen sylissänsä pieni vauva. Tuo vauva oli hän, Mei, ja nainen oli hänen isoäitinsä. Mei oli kuitenkin menettänyt vanhempansa jo pienenä, ja isoäitikin oli tiettävästi jo kuollut. Meillä ei ollut heistä jäljellä kuvan lisäksi enää muuta kuin kaunis muisto.

Mein katsellessa valokuvaa ullakon oveen koputettiin. Mei oli pudota ikkunalaudalta. Kuka siellä saattoi olla? Mein lisäksi kukaan muu ei tiennyt, että hän asui kerrostalon ullakolla. Luvattomasti, mutta tuskin se ketään haittasi.

-Avatkaa! ääni oven takana huusi.

Mei joutui pakokauhun valtaan. Hän yritti etsiä ulospääsyä, mutta ullakolla oli vain yksi ovi. Mei katsoi ainoaksi vaihtoehdoksi avata ovi ja kohdata sen takana oleva ihminen. Hitaasti hän käveli ovea kohti. Ullakon lattia narisi hänen jalkojensa alla. Mei tarttui kahvaan ja avasi oven.

Sisälle astui pitkä, leveäharteinen mies. Hän oli sonnustautunut pitkään huopatakkiin, ja päässään hänellä oli karvalakki.

-Kuka sinä olet? Mei kysyi ääni väristen.

-Se ei ole olennaista, mies vastasi. -Olennaista on se, mitä sinun kaltaisesi pieni tyttö tekee kerrostalon ullakolla, hän jatkoi.

Mei ei saanut sanaa suustaan. Miten häntä oltiin osattu etsiä juuri täältä?

-Asutko sinä täällä? leveäharteinen mies kysyi ympärilleen katsellen. -Tämä on täysin luvatonta, et ole maksanut minkäänlaista korvausta tästä, ethän?

-En ole... Mei vastasi hämillään.

-Olet siis toiminut täysin sääntöjen vastaisesti, ullakolla asumisesta tulee maksaa, mutta sinä et ole niin tehnyt, mies sanoi. -Saat häädön.

Mei ei ollut uskoa korviaan. Ullakko oli hänen kotinsa, muuta paikkaa hänellä ei ollut. Hän katseli ovella seisovaa miestä. Kuinka tämä saattoi viedä Meiltä kodin? Eikö miehellä ollut omatuntoa laisinkaan? Mei katseli, kun huopatakkimies teki perinpohjaisen tupatarkastuksen ullakolle. Hän nuuski joka paikan kuin omistaisi kaiken. Lopulta hän tuli soittorasian kohdalle. Tutkittuaan sitä hetken hän kysyi:

-Onko tämä sinun?

Mei nyökkäsi, mutta kiirehti heti sanomaan:

-Et saa ottaa sitä!

Huopataakkimies naurahti.

-Tämä on pelkkä roinaa, hän sanoi ja antoi soittorasian Meille.

Mei huokaisi helpottuneena.

-Muuta tavaraa tällä ei olekaan, mies sanoi.

Hän oli oikeassa. Vähäisten huonekalujen ja soittorasian lisäksi ullakolla ei ollut muuta. Mies kaivoi takintaskustaan siististi kokoon taiteltun paperin. Hän ojensi paperin Meille. Mei avasi sen ja luki ääneen:

-Teidät on häädetty. Teidän tulee poistua asunnostanne mahdollisimman nopeasti.

Mei katseli uhmakkaana huopatakkimiestä vaikka tiesi ettei voinut asialle enää yhtään mitään.

Niinpä hän ojensi paperin takaisin miehelle, kääntyi kannoillaan ja lähti.

Ulkona oli pimeää. Sade piiskasi suoraan päin Mein kasvoja. Hän puristi soittorasiaa tiukasti itseään vasten. Mei etsi katseellaan sateensuojaa, mutta sellaista ei löytynyt. Lopulta hän tyytyi käpertymään kerrostalon seinää vasten ja kietoi kätensä polviensa ympärille. Siinä kylmissään istuessaan hän toivoi sydämensä pohjasta olevansa missä tahansa muualla. Mei väänsi soittorasiansa vipua kolme kertaa, sulki silmänsä ja kuunteli sävelmää. Yhtäkkiä sävelmä loppui. Mei raotti silmiään ja käänsi katseensa soittorasiaa kohti. Oliko hän juuri nähnyt soittorasiassa pyörivän keijun liikuttavan päätään?

Mei nipisti silmänsä kiinni ja avasi ne hitaasti uudelleen. Totta se oli, soittorasian keiju, joka aina ennen oli seisonut pienellä jalustallaan aivan paikallaan, venytteli nyt jäseniään kuin mikä tahansa... elävä olento! Mei lasi soittorasian käsistään ja perääntyi.

-Olen varmaan tulossa hulluksi, hän ajatteli.

Keiju avasi pienet siipensä ja pyörähti hameenhelmat hulmuten ympäri. Sitten se kääntyi puhuttelemaan Meitä.

-Hei! Olen Helle, se sanoi hellällä äänellä.

Mei oli hyvin hämmästynyt. Soittorasian keiju oli siis herännyt eloon, ja sillä oli vielä nimi!

Kuinka hän ei ollut koskaan huomannut, että tuo musiikin tahtiin jalustallaan pyörivä pieni keijukainen ei ollut pelkkä koriste, vaan oikea keijukainen?

-Minun nimeni on Mei, hän vastasi keijulle.

Huomatessaan Mein hytisevän kylmästä keiju kurtisti huolestuneena kulmiaan.

-Vaikuttaa siltä että meillä on hieman ongelmia ratkaistavana, keiju- siis Helle, sanoi.

-Tarvitset ainakin lämpimän yösijan, ruokaa sekä kuivat vaatteet, hän jatkoi mietteliäänä.

Helle alkoi räpyttää siipiään. Ensін hitaasti, sitten nopeammin. Pian hän leijaili ilmassa siipiensä varassa Mein katsellessa silmät suurina.

-Olet siis ihan oikea keiju, Mei sopersi.

-Tietenkin, Helle vastasi. -Harva huijari osaa lentää! hän jatkoi huvittuneena.

Mei aivasti. Helle vakavoitui, ja sanoi:

-Sinun on paras tulla mukaani.

Mei nappasi soittorasian maasta, sulki sen ja lähti seuraamaan Helleä.

Kaupungin kadut olivat autiona, elon merkkejä ei ollut näkyvissä. Rankka myrsky tuntui huuhtoneen kaupungista kaiken värin. Helle lensi pieneen kokoonsa nähden melkoista vauhtia, ja Meillä oli täysi työ pysyä perässä. Määränpäästä Meillä ei ollut tietoaakaan, mutta jokin hänen sisimmässään neuvoi luottamaan Helleen. He kulkivat läpi monen korttelin, kunnes lopulta he kääntyivät pienelle sivukadulle. Katu oli hyvin kapea, ja sen molemmilla puolilla kohoavat korkeat talot loivat kadulle entistä ahtaamman tunnelman. Puolessavälissä katua Helle pysähtyi äkisti. Hän lensi lähimmän oven luo ja napautti sitä sormellaan. Ovi aukesi naristen. Helle viittoi Meitä tulemaan perässä, ja yhdessä he menivät oviaukosta sisään.

-No niin, tähän näyttää jo ihan kelvolliselta, Helle sanoi.

Mei ei ollut uskoa silmiään. He seisoivat keskellä isoa aukiota, jonka ympärillä kasvoi puita. Linnut lauloivat ja ruohikko suhisi Mein jalkojen alla. He olivat aivan varmasti kaupungin ulkopuolella.

Heidän edessään keskellä aukiota kohosi talo. Eikä mikä tahansa sellainen, vaan upea, keltainen puutalo.

-Miten tämä on mahdollista? Mei kysyi hämmentyneenä.

Hellen kasvoille levisi tyytyväinen hymy, mutta hän ei vastannut Mein kysymykseen.

-Käy toki peremmälle, hän kehotti Meitä.

Mei katseli kohti taloa. Vaikka talon ulkomuoto oli korea, ei sen ikkunoista paistanut valo tai piipusta tuprunnut savu. Silti Mei oli enemmän kuin kiitollinen Hellelle siitä, että tämä oli johdattanut hänet talolle.

-Kiitos, Mei sanoi Hellelle. -Kiitos että autoit minua löytämään yösijan, hän jatkoi.

-Ilo oli minun puolellani, Helle vastasi kasvot säteillen. -Nyt on kuitenkin minun aikani lähteä, hän jatkoi.

-Näenkö minä sinua enää koskaan? Mei kysyi huolestuneena.

-Se riippuu sinusta, Helle vastasi hymyillen. Hän napsautti sormiaan ja katosi. Pienen hetken ajan Mei oli näkevinään ilmassa kimaltelevan jotakin, mutta silmänräpäyksessä pieninkin merkki Hellen olemassaolosta oli poissa.

Mei käveli keltaisen puutalon ovelle. Hän koputti. Kukaan ei vastannut. Lopulta hän rohkaistui, käänsi ovenkahvasta ja astui sisään.

Talo oli sisältä hyvin yksinkertainen. Kellastuneet tapetit, kulunut puinen lattia sekä vanhanaikainen takka tekivät sen tunnelmasta vaatimattoman mutta samalla lämminhenkisen.

-Onko täällä ketään? Mei huhui.

Vastausta ei kuulunut. Hetken pohdinnan jälkeen Mei arveli ettei talon asukkaita haittaisi jos hän yöpyisi siellä yhden yön verran. Niin hän asteli tuvan perälle mukavan näköisen sohvän luo ja kävi siihen levolle.

”Kop kop kop” jostakin kuului vaimeaa koputusta. Mei oli pudota sohvalta.

Hän raotti silmiään. Oliko hän unessa? Ei, ei ollut. Nipistettyään itseään Mei oli siitä aivan varma.

Hän katsoi ulos sohvän vieressä olevasta ikkunasta. Ulkona oli yhä pimeää. Koputus kuului uudelleen, tällä kertaa voimakkaampana. Mikä oli äänen lähde? Sen mei päätti ottaa selville. Hän nousi sohvalta ja lähti tutkimaan taloa. Hän kolusi joka kolkan pöydän alta aina siivouskomeroon asti, mutta ei saanut selville, mistä ääni tuli. Mei ehti jo luovuttaa, kunnes koputus kuului kolmannen kerran. Hän kuunteli oikein tarkasti ja ymmärsi, että ääni kuului hänen yläpuoleltaan! Mei huomasi huoneen nurkassa pienet portaat ja kipusi ne ylös.

Portaat tuntuivat jatkuvan ikuisuuden. Jokainen askel jonka Mei otti toi hänet hieman lähemmäksi sitä, joka ääntä piti. Kun Mei vihdoinkin oli yläkerrassa, huomasi hän seisovansa pitkän käytävän päässä. Käytävän lattia oli pölyn peitossa, näytti siltä, ettei kukaan ollut käynyt siellä pitkään aikaan. Käytävän varrella oli seitsemän ovea. Minkä oven takaa ääni kuului? Ongelmaan löytyi nopeasti ratkaisu, kun Mei huomasi viimeisen oven takaa kajastavan valoa. Mitä oven takana mahtoi odottaa? Mei oli peloissaan, mutta paloi silti halusta tietää kuka- tai mikä- ääntä piti. Määrätietoisesti hän käveli ovelle, hengitti syvään ja painoi ovenkahvaa.

Mei astui ovesta sisään. Hän antoi katseensa vaeltaa läpi huoneen. Hän näki puisen kaapin, sängyn sekä yöpöydän. Huoneessa oli hämärää, ainut valo tuli yöpöydällä lepattavan kynttilän liekistä. Huoneen nurkissa painostava pimeys teki Mein olon levottomaksi. Hän tunsi, ettei ollut yksin. Hitaasti hän käveli kohti sänkyä ottaakseen selvää, nukkuuko siinä joku. Otettuaan ensimmäisen askeleen jokin liikahhti sängyllä. Mei perääntyi vaistonvaraisesti taaksepäin. Hänen sydämensä hakkasi kovempaa kuin koskaan ennen. Silmät suurina Mei katseli kohti sänkyä. Peiton alta pilkisti kurtuiset vanhan naisen kasvot.

-Lapsi pieni, käheä ääni sanoi. -Tarvitsen apuasi, olen hyvin heikko.

Mei katsoi hämmästyneenä eteensä. Tuo sängyllä makaava vanhus oli siis koputtanut kutsuakseen hänet auttamaan. Mei nielaisi ja vastasi:

-Autan mielelläni.

-Kiitos, vanhus vastasi. -Toisitko minulle lääkkeeni sekä lasillisen maitoa?

-Tuota pikaa, Mei vastasi empimättä ja lähti suorittamaan hänelle annettua tehtävää.

Mei sipsutti portaat alas, nyt huomattavasti nopeampaa tahtia kuin ylös tullessa. Saapuessaan talon keittiöön hän rupesi etsimään lääkkeitä. Hän kävi läpi jokaisen kaapin ja laatikon mutta lääkettä ei löytynyt. Paniikin valtaan joutunut Mei katseli hätäntyneenä ympärilleen. Onnekseen hän äkkäsi huoneen toisella puolella seisovan piirongin päältä pienen lääkepullon. Hän nappasi sen, täytti kaappeja kolutessaan löytämänsä juomalasin maidolla ja kiirehti ne kädessään yläkertaan.

Mei auttoi sängyssä makaavaa vanhusta ottamaan lääkkeensä ja juomaan maidon. Sitten hän kysyi tältä kysymyksen:

-Mikä nimesi on?

Vanhus katseli hetken eteensä silmät tuikkien. Sitten katse muuttui surumieliseksi.

-Minun nimeni... Sitä kysymystä en ole kuullut pitkään aikaan.

Vanhus käänsi katseensa kohti Meitä.

-Maailma on välillä niin julma, hän jatkoi. -Joskus tuntuu, että olen ollut liian pitkään yksin.

Vanhus vaipui ajatuksiinsa, mutta sitten hän havahtui taas.

-Minun nimeni on Esteri, hän sanoi.

Jokin tuossa nimessä tuntui Meistä todella tutulta.

-Se on hyvin kaunis nimi, Mei sanoi.

Esteri hymyili. Mei istui, painoi päänsä puista kaappia vasten ja sulki silmänsä.

Mei säpsähti hereille. Hän pyyhki unisia silmiään ja haukotteli oikein makeasti. Samassa hän huomasi, että Esterin sänky oli tyhjä. Hänen niin rauhallisesti alkanut aamunsa sai heti käänteen. Oliko Mei vain kuvitellut koko vanhuksen? Oliko koko Esteri vain hänen mielikuvitustansa? Ei, se ei ollut mahdollista. Mei muisti koko yön tapahtumat selkeästi. Niinpä hän lähti alakertaan etsimään Esteriä.

-Esteri! Mei huusi, mutta vastausta ei kuulunut.

Mei alkoi jo huolestua. Yhtäkkiä hän kuuli ääniä keittiöstä. Hän hiipi keittiön suljetulle ovelle ja painoi korvansa sitä vasten. Mei kuuli hiljaista puhetta, mutta ei saanut selvää sanoista. Puhuiko Esteri itsekseen? Vai oliko taloon tullut vieraita? Mein pohtiessa ovi avattiin. Ja ovella seisoi kukas muukaan kuin Esteri!

-No heipä hei! Esteri tervehti.

Mei jäi hämmentyneenä seisomaan ovensuuhun. Esteri, joka vielä hetki sitten oli ollut hyvin huonovointinen, oli nyt kuin uudelleensyntynyt. Hän oli vaihtanut puhtaat vaatteet päälleen sekä kammannut hiuksensa. Hänen kasvoilleen oli levinnyt onnellinen hymy.

-Taloon on tullut toinenkin vieras, Esteri sanoi ja viittasi Meitä tulemaan peremmälle.

Keittiössä tuoksui ihanalle. Vasta nyt Mei huomasi, kuinka nälkäinen hän olikaan. Huomatessaan kuka istui keittiön perällä hän unohti sen taas.

-Helle! Mei huudahti ja juoksi tämän luo.

Mei ei ollut osannut aavistaakaan tapaavansa tuon kiltin keijun jälleen.

-Etkö sanonut, että on minusta kiinni tapaammeko me uudelleen? Mei kysyi Helleltä.

-Sanoin hyvinkin, Helle vastasi. -Ja juuri niin kävikin.

Mei ei ymmärtänyt. Esteri ja Helle vaihtoivat merkitseviä katseita keskenään.

-Minä autoin sinua hädän hetkellä ja opastin tämän talon luokse, Helle sanoi, -mutta en pelkästään jotta saisit yösijan, vaan jotta auttaisit Esteriä joka oli myös avun tarpeessa.

-Sinä autoit, Esteri lisäsi. -Siitä oli paljon apua, hän jatkoi iloisena.

-Oli siis sinun ansiota, että Esteri on nyt terve ja minä olen täällä, Helle sanoi.

Mei katseli vuoroin Esteriä, vuoroin Helleä. Helle oli siis johdattanut hänet juuri tälle kauniille keltaiselle puutalolle ihan syystä.

Kaikki kolme istuivat pöydän ääressä. He söivät lettuja, jotka Esteri oli aamulla paistanut. He juttelivat, nauroivat ja söivät vatsansa täyteen lettuja. Mei oli juuri lahtaamassa lautaselleen neljättä lettua, hän näki jotakin hyvin tuttua. Huoneen toisella puolella takanreunuksella oli valokuva, jonka hän tunnisti varsin hyvin. Mei pomppasi ylös pöydästä ja kiiruhti katsomaan. Hän oli aivan oikeassa. Takanreunuksen valokuva oli täysin sama kuin se joka hänellä oli soittorasiassaan. Hän otti valokuvan käteensä ja näytti sen Esterille.

-Kuka on tämä nainen tässä valokuvassa? Mei kysyi jännittyneenä.

Valokuvan nähdessään Esterin kasvoille levisi leveä hymy.

-Sehän olen minä! Esteri vastasi.

Mein silmät laajenivat ja suu loksahdi auki.

-Sittenhän sinä olet minun isoäitini! hän huudahti.

Esteri tuijotti Meitä yllättyneenä. Heidän molempien silmänsä tuikkivat kuin tähdet.

Ja niin isoäiti ja tyttärentytär löysivät toisensa vuosien jälkeen. Mei muutti heti Esterin luokse asumaan, ja he jatkoivat elämäänsä onnellisempina kuin koskaan ennen. Hellen aika oli mennä takaisin omaan soittorasiaansa ja jatkaa keijun elämää. Ja kun jokainen heistä oli vihdoinkin sillä missä piti, kaikki oli hyvin.

-Joskus tarvitaan hiukan taikuutta ja sitäkin enemmän hyvää uskoa, jotta asioiden parhaat puolet tulevat esiin.

Sen pituinen se.